

متن پرسش

بسم الله با عرض سلام و آرزوی سلامتی برای حضرت استاد طاهرزاده عزیز: ۱. حضرت استاد، اگر انسان احساس کند با خداوند غریبه شده است و قلب او دیگر اتصالی به خداوند ندارد و هنگام عبادت و مناجات هرچند خداوند را می‌خواند اما او را احساس نمی‌کند و انگار نمی‌داند اصلاً مخاطب او کیست و فقط جملاتی را بدون مخاطب بیان می‌کند باید چه کند و چه راهی را برای خروج از این حال عذاب‌آور و درک حضور خداوند و چشیدن محبت او توصیه می‌فرمایید؟ ۲. برای کسی که می‌خواهد شروع به تهذیب و تزکیه کند و نیاز به منبعی برای تغذیه ذهنی دارد چه کتبی را توصیه می‌فرمایید؟ ۳. برای نیل به اخلاص چه کارهایی باید انجام داد، گاهی انسان احساس می‌کند هیچ عملی از اعمالش خالص نیست، حتی اعمالی که در خلوت خویش انجام می‌دهد را ناخالص می‌پندارد، با این حساب چه کند تا به اخلاص برسد؟ از این که مزاحم اوقات شریف شدم، عذرخواهم. سایه تان مستدام. یا علی

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱- طبیعی است که قلب دارای «ادبار» و «اقبال» است. وظیفه‌ی ما آن است که در موقع ادبار نیز بر وظایف و عبادات خود صبر و پشتکار داشته باشیم تا قلبِ رمیده برگردد ۲- فکر می‌کنم سیر مطالعاتی بر روی سایت کارساز باشد ۳- مطالعه‌ی سیره‌ی عرفا و شهداء کارساز است. موفق باشید